VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (devītā palāta)

2015. gada 26. oktobrī*

Kopējā ārpolitika un drošības politika — Ierobežojoši pasākumi saistībā ar situāciju Ukrainā — Līdzekļu iesaldēšana — To personu, vienību un struktūru saraksts, kurām piemērojama līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšana — Prasītāja uzvārda iekļaušana — Pierādījumi par iekļaušanas sarakstā pamatotību

Lieta T-290/14

Andriy Portnov , ar dzīvesvietu Kijevā (Ukraina), ko pārstāv *M. Cessieux*, advokāts,

prasītājs,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *V. Piessevaux* un *J.-P. Hix*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Eiropas Komisija, ko pārstāv *D. Gauci* un *T. Scharf*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību atcelt Padomes 2014. gada 5. marta Regulu (ES) Nr. 208/2014 par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ukrainā (OV L 66, 1. lpp.), kā arī Padomes 2014. gada 5. marta Lēmumu 2014/119/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ukrainā (OV L 66, 26. lpp.), ciktāl prasītāja uzvārds ir iekļauts to personu, vienību un struktūru sarakstā, kurām piemērojami šie ierobežojošie pasākumi.

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs G. Berardis [*G. Berardis*] (referents), tiesneši O. Cūcs [*O. Czúcz*] un A. Popesku [*A. Popescu*],

sekretāre S. Bukšeka Tomaca [*S. Bukšek Tomac*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 21. maija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Prasītājs *Andriy Portnov*, Ukrainas pilsonis, ieņēma vairākus amatus Ukrainas administrācijā, ieskaitot Ukrainas prezidenta padomnieka amatu.

2 2014. gada 5. martā Eiropas Savienības Padome, pamatojoties uz LES 29. pantu, pieņēma Lēmumu 2014/119/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ukrainā (OV L 66, 26. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

3 Apstrīdētā lēmuma 1. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

"1. Tiek iesaldēti visi līdzekļi un saimnieciskie resursi, kas ir pielikumā uzskaitīto personu, kuras ir identificētas kā atbildīgas par Ukrainas valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, un personu, kas ir atbildīgas par cilvēktiesību pārkāpumiem Ukrainā, īpašumā, valdījumā, turējumā vai kontrolē, un ar minētajām personām saistītu fizisku vai juridisku personu, vienību vai struktūru īpašumā, valdījumā, turējumā vai kontrolē.

2. Pielikumā uzskaitītajām fiziskajām vai juridiskajām personām, vienībām vai struktūrām netiek tieši vai netieši darīti pieejami nekādi līdzekļi vai saimnieciskie resursi[, un tās no tiem negūst labumu]."

4 Attiecīgo ierobežojošo pasākumu noteikumi ir paredzēti tā paša panta nākamajos punktos.

5 Tajā pašā dienā Padome, pamatojoties uz LESD 215. panta 2. punktu, pieņēma Regulu (ES) Nr. 208/2014 par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ukrainā (OV L 66, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētā regula").

6 Saskaņā ar apstrīdēto lēmumu apstrīdētajā regulā ir prasīts pieņemt attiecīgos ierobežojošos pasākumus un ir paredzēti minēto ierobežojošo pasākumu noteikumi, kuri būtībā ir tādi paši kā minētā lēmuma noteikumi.

7 Personu, uz kurām attiecas apstrīdētais lēmums un apstrīdētā regula, uzvārdi ir ietverti sarakstā, kas iekļauts minētā lēmuma pielikumā un minētās regulas I pielikumā (turpmāk tekstā – "saraksts"), cita starpā norādot viņu sarakstā iekļaušanas pamatojumu.

8 Prasītāja uzvārds sarakstā bija norādīts ar identificējošo informāciju "bijušais Ukrainas prezidenta padomnieks" un šādu pamatojumu:

"Persona, pret kuru vērsts kriminālprocess Ukrainā, lai izmeklētu noziedzīgus nodarījumus saistībā ar Ukrainas valsts līdzekļu piesavināšanos un to nelikumīgu pārvietošanu ārpus Ukrainas."

9 2014. gada 6. martā Padome *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* publicēja Paziņojumu to personu ievērībai, kurām piemēro ierobežojošos pasākumus, kas paredzēti apstrīdētajā lēmumā un apstrīdētajā regulā (OV C 66, 1. lpp.).

10 Saskaņā ar šo paziņojumu "attiecīgās personas, pievienojot apliecinājuma dokumentus, var iesniegt Padomei lūgumu pārskatīt lēmumu par viņu iekļaušanu [..] sarakstos [..]". Paziņojumā attiecīgo personu uzmanība ir vērsta arī "uz iespēju apstrīdēt Padomes lēmumu [..] Vispārējā tiesā saskaņā ar [LESD] 275. panta 2. daļu un 263. panta 4. un 6. daļu".

11 2014. gada 17. aprīlī prasītājs iesniedza Padomei lūgumu pārskatīt viņa uzvārda iekļaušanu sarakstā, iekļaujot tajā arī lūgumu paziņot informāciju, uz kuru pamatojoties minētā iekļaušana notikusi.

12 Padome apstiprināja, ka šis lūgums tiek izskatīts, un pielikumā iebildumu rakstam un atbildes rakstam uz repliku pievienoja dokumentus no prasītāja personas lietas, proti, Ukrainas Ģenerālprokurora biroja 2014. gada 3. marta vēstuli Eiropas Savienības Augstajai pārstāvei ārlietās un drošības politikas jautājumos (turpmāk tekstā – "2014. gada 3. marta vēstule"), kā arī citus pierādījumus, kas radušies pēc apstrīdētajiem tiesību aktiem.

13 Apstrīdētais lēmums un apstrīdētā regula tika grozīti ar Padomes 2014. gada 14. aprīļa Īstenošanas lēmumu 2014/216/KĀDP, ar ko īsteno apstrīdēto lēmumu (OV L 111, 91. lpp.), un ar Padomes 2014. gada 14. aprīļa Īstenošanas regulu (ES) Nr. 381/2014, ar ko īsteno apstrīdēto regulu (OV L 111, 33. lpp.). Tomēr Īstenošanas lēmums 2014/216 un Īstenošanas regula Nr. 381/2014 nemainīja prasītāja stāvokli.

14 Apstrīdētais lēmums tika grozīts arī ar Padomes 2015. gada 29. janvāra Lēmumu (KĀDP) 2015/143, ar ko groza apstrīdēto lēmumu (OV L 24, 16. lpp.), kas stājās spēkā 2015. gada 1. februārī. Attiecībā uz kritērijiem, pēc kādiem nosaka personas, uz kurām attiecas minētie ierobežojošie pasākumi, no minētā lēmuma 1. panta izriet, ka apstrīdētā lēmuma 1. panta 1. punkts tiek aizstāts ar šādu tekstu:

"1. Tiek iesaldēti visi līdzekļi un saimnieciskie resursi, kas ir pielikumā uzskaitīto personu, kuras ir identificētas kā tādas, kas ir atbildīgas par Ukrainas valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, un personu, kas ir atbildīgas par cilvēktiesību pārkāpumiem Ukrainā, īpašumā, valdījumā, turējumā vai kontrolē un ar minētajām personām saistītu fizisku vai juridisku personu, vienību vai struktūru īpašumā, valdījumā, turējumā vai kontrolē.

Šajā lēmumā personas, kas ir identificētas kā tādas, kas ir atbildīgas par Ukrainas valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos, ietver arī tādas personas, saistībā ar kurām Ukrainas iestādes veic izmeklēšanu:

a) par Ukrainas publisko līdzekļu vai aktīvu nelikumīgu piesavināšanos vai par līdzdalību tādā darbībā; vai

b) par amatpersonas dienesta stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu, lai panāktu nepamatotas priekšrocības sev vai trešai personai, tādējādi radot zaudējumus Ukrainas publiskajiem līdzekļiem vai aktīviem, vai par līdzdalību tādā darbībā."

15 Ar Padomes 2015. gada 29. janvāra Regulu (ES) 2015/138, ar ko groza apstrīdēto regulu (OV L 24, 1. lpp.), pēdējā minētā regula tika grozīta saskaņā ar Lēmumu 2015/143.

16 Apstrīdētais lēmums un apstrīdētā regula vēlāk tika grozīti ar Padomes 2015. gada 5. marta Lēmumu (KĀDP) 2015/364, ar kuru groza apstrīdēto lēmumu (OV L 62, 25. lpp.), un ar Padomes 2015. gada 5. marta Īstenošanas regulu (ES) 2015/357, ar kuru īsteno apstrīdēto regulu (OV L 62, 1. lpp.). Ar Lēmumu 2015/364 tika grozīts apstrīdētā lēmuma 5. pants, attiecībā uz dažām no personām, kuru uzvārdi bija iekļauti sarakstā, pagarinot ierobežojošo pasākumu piemērošanu līdz 2016. gada 6. martam vai līdz 2015. gada 6. jūnijam. Tādējādi apstrīdētās regulas I pielikums tika aizstāts ar Īstenošanas regulu 2015/357.

17 Šo grozījumu rezultātā prasītāja uzvārds sarakstā vairs nav ietverts.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

18 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 29. aprīlī, prasītājs cēla šo prasību. Viņš arī iesniedza pieteikumu izskatīt lietu paātrinātā procesā saskaņā ar 1991. gada 2. maija Vispārējās tiesas Reglamenta 76.a pantu.

19 Ar 2014. gada 4. jūnija lēmumu Vispārējā tiesa noraidīja pieteikumu izskatīt lietu paātrinātā procesā.

20 2014. gada 24. jūlijā Padome iesniedza iebildumu rakstu. Saskaņā ar Norādījumu Vispārējās tiesas sekretāram 18. panta 4. punkta otro daļu tā arī iesniedza pamatotu lūgumu, lai panāktu to, ka iebildumu raksta atsevišķu pielikumu saturs netiktu citēts ar šo lietu saistītajos dokumentos, kas ir publiski pieejami.

21 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 4. augustā, Eiropas Komisija lūdza atļauju iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam šajā tiesvedībā. Ar 2014. gada 11. septembra rīkojumu Vispārējās tiesas devītās palātas priekšsēdētājs atļāva šo iestāšanos lietā. Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2014. gada 14. oktobrī, Komisija atteicās no iestāšanās raksta iesniegšanas.

22 Replika un atbilde uz repliku Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegtas attiecīgi 2014. gada 17. septembrī un 2014. gada 12. novembrī. Padome arī saskaņā ar Norādījumu Vispārējās tiesas sekretāram 18. panta 4. punkta otro daļu iesniedza pamatotu lūgumu, lai panāktu to, ka atbildes uz repliku atsevišķu pielikumu saturs netiktu citēts ar šo lietu saistītajos dokumentos, kas ir publiski pieejami.

23 Saistībā ar 1991. gada 2. maija Vispārējās tiesas Reglamenta 64. pantā paredzētajiem procesa organizatoriskajiem pasākumiem 2015. gada 31. martā Vispārējā tiesa aicināja lietas dalībniekus sniegt apsvērumus jautājumā par to, vai prasītājs saglabā interesi celt prasību pēc viņa uzvārda izņemšanas no personu, uz kurām attiecas ierobežojošie pasākumi, saraksta un, ja tā, tad attiecībā uz kādiem līdzekļiem šī interese saglabājas. Lietas dalībnieki izpildīja šo lūgumu noteiktajā termiņā.

24 Tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz jautājumiem, ko Vispārējā tiesa uzdeva 2015. gada 21. maija tiesas sēdē.

25 Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto regulu tiktāl, ciktāl tā attiecas uz prasītāju;

— atcelt apstrīdēto lēmumu tiktāl, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

26 Padome, ko atbalsta Komisija, lūdz Vispārējai tiesai:

— prasību atzīt par nepamatotu;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;

— pakārtoti atzīt, ka apstrīdētā lēmuma sekas tiek atstātas spēkā, līdz stājas spēkā apstrīdētās regulas daļējā atcelšana.

Juridiskais pamatojums

Par prasītāja intereses celt prasību saglabāšanos

27 Jāatgādina, ka grozījumu rezultātā, kuri apstrīdētajos tiesību aktos izdarīti ar Lēmumu 2015/364 un Īstenošanas regulu 2015/357, prasītāja uzvārds sarakstā vairs nav ietverts.

28 Atbildot uz jautājumu, ko rakstveidā uzdeva Vispārējā tiesa (šī sprieduma 23. punkts), Padome, kuru atbalstīja Komisija, pauda viedokli, ka prasītājs nav pierādījis, ka viņam saglabātos interese celt prasību.

29 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru strīda priekšmetam – tāpat kā prasītāja interesēm celt prasību – ir jāturpina pastāvēt līdz tiesas nolēmuma pasludināšanai, pretējā gadījumā lieta ir jāizbeidz; tādējādi prasības rezultātam ir jāspēj sniegt labumu lietas dalībniekam, kas to cēlis (skat. spriedumu, 2007. gada 7. jūnijs, *Wunenburger*/Komisija, C-362/05 P, Krājums, EU:C:2007:322, 42. punkts un tajā minētā judikatūra).

30 Turklāt, lai gan, atzīstot apstrīdētā tiesību akta prettiesiskumu vien, nevar tikt atlīdzināts mantiskais kaitējums vai privātās dzīves aizskārums, tomēr ar to attiecīgā persona var tikt attaisnota vai arī tas var būt sava veida atlīdzinājums par morālo kaitējumu, kāds tai nodarīts šī prettiesiskuma dēļ, un tādējādi ar to var tikt pamatota šīs personas intereses celt prasību saglabāšanās. Šajā ziņā apstāklis, ka aplūkojamie ierobežojošie pasākumi tika atcelti galīgi, nenozīmē, ka neturpinātu pastāvēt interese celt prasību attiecībā uz tiesību aktu sekām, kādas šie pasākumi radījuši no savas spēkā stāšanās dienas līdz to atcelšanas dienai (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 28. maijs, *Abdulrahim*/Padome un Komisija, C-239/12 P, Krājums, EU:C:2013:331, 70.–72. un 82. punkts).

31 Šajā lietā, kā prasītājs ir apliecinājis atbildē uz Vispārējās tiesas jautājumiem un tiesas sēdē – bez iebildumiem no Padomes puses –, ir jākonstatē, ka viņš bija un pašlaik ir iesaistīts Ukrainas politiskajā dzīvē. Tātad, iekļaujot viņa uzvārdu sarakstā, viņa publiska nosaukšana par personu, pret kuru ir vērsts kriminālprocess Ukrainā saistībā ar faktiem par līdzekļu piesavināšanos, konkrēti var kaitēt viņa kā politiķa reputācijai.

32 Tādēļ ir jāsecina, ka prasītāja interese celt prasību saglabājas, lai gan tiktāl, ciktāl tie attiecas uz viņu, apstrīdētie ierobežojošie pasākumi ir atcelti.

Par lietas būtību

33 Prasības pamatojumam prasītājs izvirza piecus pamatus. Pirmais pamats attiecas uz tiesību uz aizstāvību pārkāpumu un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību pārkāpumu. Otrais pamats attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi. Trešais pamats attiecas uz apstrīdētajā lēmumā un apstrīdētajā regulā paredzēto kritēriju, pēc kādiem nosaka personas, uz kurām attiecas minētie ierobežojošie pasākumi, neievērošanu. Ceturtais pamats attiecas uz kļūdu faktos, un piektais pamats attiecas uz tiesību uz īpašumu aizskārumu.

34 Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu vispirms aplūkot trešo pamatu.

35 Pamatodams trešo pamatu, prasītājs būtībā norāda, ka ierobežojošo pasākumu veikšana attiecībā uz viņu neatbilst apstrīdētajos tiesību aktos paredzētajiem kritērijiem, pēc kādiem nosaka personas, uz kurām attiecas minētie ierobežojošie pasākumi. Viņš apgalvo, pirmkārt, ka nav pierādīts tas, ka viņš būtu atbildīgs par valsts līdzekļu piesavināšanos un ka pret viņu būtu vērsts kriminālprocess vai izmeklēšana saistībā ar šiem faktiem, un, otrkārt, ka piesavināto līdzekļu nelikumīga pārvietošana ārpus Ukrainas esot noziedzīgs nodarījums, kas ir nošķirts no minētajos tiesību aktos norādītā noziedzīgā nodarījuma, proti, no līdzekļu piesavināšanās.

36 Ar šiem argumentiem prasītājs būtībā apstrīd viņa uzvārda iekļaušanas sarakstā pamatotību.

37 Padome norāda, ka, pirmkārt, apstrīdētā lēmuma 1. pants nevar tikt interpretēts tādējādi, ka tas attiektos vienīgi uz personām, par kurām ar tiesas nolēmumu ir pierādīts, ka tās bijušas vainīgas valsts līdzekļu piesavināšanā, un ka, otrkārt, fakts, ka piesavinātie līdzekļi pārvietoti ārpus Ukrainas, var būt paša noziedzīgā nodarījuma, kas ir līdzekļu piesavināšanās, daļa.

38 Jāatgādina, ka, lai gan Padomei ir plaša rīcības brīvība attiecībā uz vispārējiem kritērijiem, kuri jāņem vērā, pieņemot ierobežojošus pasākumus, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantā garantētā pārbaudes tiesā efektivitāte nozīmē, ka, pārbaudot, vai iemesli, kuri ir pamatā lēmumam par konkrētas personas uzvārda iekļaušanu vai atstāšanu to personu sarakstā, kurām piemērojami ierobežojoši pasākumi, ir tiesiski, Savienības tiesai jāpārliecinās, ka šis lēmums, kam attiecībā uz šo personu ir individuāla piemērojamība, ir balstīts uz pietiekami pārliecinošiem faktiem. Tas nozīmē, ka ir jāpārbauda pamatojuma izklāstā norādītie fakti, kas ir minētā lēmuma pamatā, un tādējādi pārbaudē tiesā ir nevis tikai jāizvērtē norādīto iemeslu abstrakta ticamība, bet gan jānoskaidro, vai šie pamati vai vismaz kāds no tiem, kas pats par sevi uzskatāms par pietiekamu šī lēmuma pamatošanai, ir pamatoti pietiekami precīzi un konkrēti (skat. spriedumu, 2015. gada 21. aprīlis, *Anbouba*/Padome, C-605/13 P, Krājums, EU:C:2015:248, 41. un 45. punkts un tajos minētā judikatūra).

39 Šajā lietā apstrīdētā lēmuma 1. panta 1. punktā paredzētajā kritērijā ir noteikts, ka ierobežojoši pasākumi tiek pieņemti attiecībā uz "personām, kas ir identificētas kā tādas, kas ir atbildīgas par Ukrainas valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos".

40 Prasītāja uzvārds sarakstā tika iekļauts, pamatojoties uz to, ka viņš ir "persona, pret kuru vērsts kriminālprocess Ukrainā, lai izmeklētu noziedzīgus nodarījumus saistībā ar Ukrainas valsts līdzekļu piesavināšanos un to nelikumīgu pārvietošanu ārpus Ukrainas". No tā izriet, ka Padome uzskatīja, ka pret prasītāju vismaz ir vērsta izmeklēšana vai pirmstiesas izmeklēšana, kas nav (vai vēl nav) beigusies ar oficiālu apsūdzības izvirzīšanu.

41 Prasītāja iekļaušanas sarakstā pamatojumam Padome atsaucas uz 2014. gada 3. marta vēstuli, kurā ir norādīts, ka "Ukrainas tiesībaizsardzības iestādes ir ierosinājušas vairākus kriminālprocesus, lai veiktu izmeklēšanu par bijušo augsta līmeņa ierēdņu izdarītiem noziedzīgiem nodarījumiem"; šo ierēdņu vidū ir minēts prasītājs. Vēlāk vēstulē ļoti vispārīgi ir precizēts, ka aplūkojamā izmeklēšana "ir ļāvusi pierādīt valsts līdzekļu piesavināšanos lielā apmērā un vēlāku šo summu nelikumīgu pārvietošanu ārpus Ukrainas".

42 Ņemot vērā lietas materiālus, no pierādījumiem, ko Padome iesniegusi šajā instancē, 2014. gada 3. marta vēstule ir vienīgā, kura ir rakstīta pirms apstrīdētā lēmuma un apstrīdētās regulas pieņemšanas. Tādēļ minēto aktu tiesiskums ir jāizvērtē tikai saistībā ar šo pierādījumu.

43 Tātad ir jāpārbauda, vai 2014. gada 3. marta vēstule ir pietiekams pierādījums, lai pamatotu secinājumu, saskaņā ar kuru prasītājs bija identificēts "kā atbildīgs par Ukrainas valsts līdzekļu nelikumīgu piesavināšanos" apstrīdētā lēmuma 1. panta 1. punkta izpratnē.

44 Kā uzsver Padome, tā kā 2014. gada 3. marta vēstuli ir rakstījusi augsta trešās valsts tiesas iestāde, proti, Ukrainas Ģenerālprokurora birojs, tad šajā vēstulē ir ietverts vienīgi vispārīgs apgalvojums, saskaņā ar kuru pret prasītāju, līdzās citiem bijušajiem augsta līmeņa ierēdņiem, tiek veikta izmeklēšana attiecībā uz faktiem, kuri sīkāk nav precizēti, saistībā ar valsts līdzekļu piesavināšanos un kas attiecas uz šo līdzekļu nelikumīgu pārvietošanu uz ārvalstīm. Tajā nav sniegti nekādi precizējumi nedz par šiem faktiem, nedz par prasītāja atbildību saistībā ar tiem.

45 Turklāt attiecībā uz apgalvojumiem, kurus Padome izvirzījusi Vispārējā tiesā un saskaņā ar kuriem izmeklēšanas sākšana par prasītāju noteikti bija balstīta uz informāciju, kas iegūta operatīvo darbību rezultātā, kuras nav precizētas un kuras veiktas pirms minētās izmeklēšanas sākšanas, ir jākonstatē, ka

jautājums ir tikai par vienkāršiem pieņēmumiem. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka lēmums par ierobežojošu pasākumu veikšanu LES 29. panta izpratnē netiek pieņemts, atbildot uz attiecīgās trešās valsts iestāžu lūgumu, bet gan ir autonoms pasākums, kas pieņemts, lai īstenotu Savienības kopējās ārpolitikas un drošības politikas mērķus. Tieši kompetentajai Savienības iestādei apstrīdēšanas gadījumā ir jāpierāda pret attiecīgo personu vērsto apsvērumu pamatotība, nevis šai personai ir jāiesniedz attaisnojoši pierādījumi par to, ka minētie apsvērumi nav pamatoti (spriedumi, 2013. gada 18. jūlijs, Komisija u.c./*Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, Krājums, EU:C:2013:518, 120. un 121. punkts, un 2013. gada 28. novembris, Padome/*Fulmen* un *Mahmoudian*, C-280/12 P, Krājums, EU:C:2013:775, 65. un 66. punkts).

46 Protams, tiešām ir tā, kā norāda Padome, ka Savienības tiesa saistībā ar ierobežojošu pasākumu piemērošanu ir atzinusi – tas, ka persona ir identificēta kā atbildīga par pārkāpumu, ne vienmēr nozīmē, ka tā par šo pārkāpumu tiks notiesāta (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 5. marts, *Ezz* u.c./Padome, C-220/14 P, Krājums, EU:C:2015:147, 72. punkts, un spriedumu, 2014. gada 27. februāris, *Ezz* u.c./Padome, T-256/11, Krājums, EU:T:2014:93, 57.–61. punkts).

47 Tomēr saistībā ar lietām, kuras bija pamatā judikatūrai, kas minēta šī sprieduma 46. punktā, pret prasītājiem vismaz bija izdots attiecīgās trešās valsts ģenerālprokurora rīkojums par viņu līdzekļu konfiskāciju, ko bija apstiprinājusi krimināltiesa (spriedums *Ezz* u.c./Padome, minēts 46. punktā, EU:T:2014:93, 132. punkts). Tādējādi ierobežojošo pasākumu piemērošana attiecībā uz prasītājiem minētajās lietās bija balstīta uz konkrētiem faktiskajiem apstākļiem, par kuriem Padome bija uzzinājusi.

48 Šajā lietā jākonstatē, pirmkārt, ka Padomei nebija informācijas par faktiem vai rīcību, ko Ukrainas iestādes konkrēti inkriminē prasītājam, un, otrkārt, ka 2014. gada 3. marta vēstule, uz kuru Padome atsaucas, pat ja to aplūko nevis atsevišķi, bet gan saistībā ar citām ziņām, nevar būt pietiekami pārliecinošs faktiskais pamats šī sprieduma 38. punktā minētās judikatūras izpratnē, lai iekļautu prasītāja uzvārdu sarakstā tādēļ, ka viņš bija identificēts "kā atbildīgs" par valsts līdzekļu piesavināšanos.

49 Starp citu, papildu pierādījumi, ko sniegusi Padome un kas ir vēlāki par apstrīdētajiem tiesību aktiem, liecina, ka pret prasītāju ir veikta pirmstiesas izmeklēšana, kura reģistrēta pēc šo aktu pieņemšanas un tajā pašā dienā, kad tie publicēti. Tātad nav pat pierādīts tas, ka apstrīdēto tiesību aktu pieņemšanas brīdī pret prasītāju būtu vērsts īsts "kriminālprocess", izņemot vienkāršu pirmstiesas izmeklēšanas stadiju. No tā izriet, ka prasītāja uzvārda iekļaušana sarakstā [ar norādi] "persona, pret kuru vērsts kriminālprocess" ir nepareiza. Turklāt, kad Padomei tiesas sēdē tika jautāts par ierobežojošo pasākumu atcelšanu attiecībā uz prasītāju, tā nesniedza nekādus paskaidrojumus, kas pamatotu minēto atcelšanu.

50 Ņemot vērā visu iepriekš izklāstīto, iekļaujot prasītāja uzvārdu sarakstā, nav ievēroti apstrīdētajā lēmumā paredzētie kritēriji, pēc kādiem nosaka personas, uz kurām attiecas minētie ierobežojošie pasākumi.

51 Tādējādi trešais pamats ir jāpieņem, tātad apstrīdētais lēmums ir jāatceļ tiktāl, ciktāl tas attiecas uz prasītāju.

52 To pašu iemeslu dēļ apstrīdētā regula ir jāatceļ tiktāl, ciktāl tā attiecas uz prasītāju.

53 Tā kā trešais pamats ir pamatots, prasība ir jāapmierina, nelemjot par pārējiem pamatiem.

54 Turklāt, tā kā pēc Lēmuma 2015/364 un Īstenošanas regulas 2015/357 prasītāja uzvārds vairs nav ietverts personu, uz kurām attiecas ierobežojošie pasākumi, sarakstā, nav jāizlemj jautājums par apstrīdētā lēmuma seku atstāšanu spēkā tiktāl, ciktāl šis lēmums attiecas uz prasītāju.

Par tiesāšanās izdevumiem

55 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

56 Tā kā Padomei spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar prasītāja prasījumiem.

57 Turklāt saskaņā ar Reglamenta 138. panta 1. punktu iestādes, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Tādēļ Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta)

nospriež:

1) atcelt Padomes 2014. gada 5. marta Lēmumu 2014/119/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ukrainā, un Padomes 2014. gada 5. marta Regulu (ES) Nr. 208/2014 par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ukrainā, tiktāl, ciktāl tie attiecas uz *Andriy Portnov;*

2) Eiropas Savienības Padome sedz savus, kā arī atlīdzina *A. Portnov* tiesāšanās izdevumus;

3) Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Berardis Czúcz Popescu

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2015. gada 26. oktobrī.

[Paraksti]